

Az önkéntes munka tulajdonképpen szolgálat

Csenteri Imola református lelkipásztor a kisgörgényi gyülekezetben szolgál 13 éve, lelkészfeleség, három gyermek édesanyja és a Maros-Mezőségi Egyházmegye nőszövetségi elnöke.

– **A munkájából adódóan változó szerepet tölt be, hol ön az önkéntes, hol pedig ön az, aki fogadja az önkénteseket....**

– A szolgálatom része, hogy önkénteseket toborozzak a gyülekezetben és a nőszövetségben belül. A lelkészi szolgálat velejárója, hogy biztassuk az embereket az önkéntes munkára. Emellett nekem is vannak olyan feladataim, amelyeket a kötelező teendőkön túl önkéntesen válllok: az egyházmegyei nőszövetségi elnöki tisztség például nem jár javadalmazással, mégis szívből végzem.

– **Valójában nem is az energiánk az, amit felajánlunk ilyenkor, hanem az időnk. Milyen igényből születik meg az a döntés, hogy valaki lemondjon bizonyos dolgokról, és a közösség javára fordítsa az idejét és energiáját?**

– Igyekszem mindenben Isten vezetését és elhívását keresni. Mi az, amire ő elhív engem itt és most? Imádságban lehet kérni azt, hogy mutassa meg, hol a helyem, milyen szolgálatot kell elvégezniem – akár kötelező feladatként, akár önkéntesként. Ezután jön a prioritások felállítás: mi az, ami igazán fontos, mire áldozok időt, minek kell elsőbbséget adnom más dolgokkal szemben.

– **Amikor másokat hív önkéntes munkára nehézségekbe ütközik-e?**

– Egyházi körökben azt tapasztalom, hogy nagyon sokan szívesen vállalnak önkéntes munkát. Ha megvan a szívből jövő indíttatás, akkor ez nem teher, hanem

megerősítés: jó, hogy szolgálhatnak. Egyházon belül az önkéntes munkát szolgálatnak nevezzük, hiszen mindennel, kisebb-nagyobb feladatokkal is az Úr dicsőségét szolgáljuk tulajdonképpen. A nőszövetségben főként az idősebb korosztályra számíthatunk, de a fiataloknak is vannak lehetőségeik. Megértjük, hogy a fiatalabb nők életében sok a teher – munka, gyereknevelés –, kevesebb idő, energia marad az önkéntes munkára, vagy akár a jelenlétre is, ezért számukra külön alkalmakat szervezünk, ahol őket szólítjuk meg. Ez azonban nem az önkéntes munkáról szól. Amikor az asszonytestvérek idősebbek lesznek, és már nincs otthon kisgyermek, könnyebben vállalnak szolgálatot.

– **Gyülekezeti szinten milyen önkéntes munkára tudna példát adni?**

– A gyülekezetekben, ahol szolgálok, sokrétű önkéntes munkára van példa. A székelycsókai szórványunkban, ahol alig van 20 egyháztag, önkéntes munkával újítták fel kívül-belül a templomot, több szombati napot arra áldoztak, hogy mind férfiak, mind asszonyok kétkezi munkával tartsák rendben Isten hajlékát. A kisgörgényi gyülekezetben is folyton akad munka, ahol szükség van önkéntes vállalkozókra. A férfi-

ak többször is önkéntes munkával tették rendbe a temetőt, az asszonyok pedig sokféle finomsággal vádlalják a vendégszeretetet, amikor vendégek érkeznek gyülekezetünkbe. A meggyesfalvi nőszövetségi tagok a beteglátogatásban vállalnak szolgálatot, meglátogatják, beszélgetnek, imádkoznak azokkal, akik betegség miatt éppen kimaradnak a közösségből. De ez csak néhány példa a sok önkéntes szolgálat közül.

– **Előfordul, hogy az önkéntes munkával nem a saját gyülekezetüket, hanem távolabbi rászorulókat segítenek?**

– Igen, az önkéntes munka sokszor kilép a saját gyülekezeti közből. Sok nőszövetségben is van erre példa, hiszen nemcsak otthon vállalnak szeretetszolgálatot, hanem például idősök otthonába is ellátogatnak. Olyan emberekhez mennek, akiket nem is ismernek, mégis rászánják a délutánt, hogy találkozzanak velük, süteményt, ajándékot vigyenek, beszélgessenek velük. Ugyanakkor volt példa arra is, hogy

• Interjú

gyerekotthon számára gyűjtöttek adományokat. A *Jézus él* rendezvényre sok nőszövetségi tag hozott süteményt, amellyel az egész megyéből érkező jelenlévőket, 800-900 személyt vendégelték meg. Sok lehetőség van tehát kilépni a saját közegünkből.

– **A civil szervezetek gyakran kedvezményekkel, juttatásokkal motiválják az önkénteseket. Egyházon belül van erre igény?**

– Úgy gondolom, hogy nincs. Mi mindig igyekszünk megköszönni a szolgálatot, szóban fejezzük ki hálánkat. Vasárnaponként elhangzik az ige is: „a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Úr”. Ezt nemcsak a perselyes adakozókra értem, hanem azokra is, akik az idejüket adják. Az emberek szívében ott van a tudat, hogy Isten előtt kedves, ha tesznek valamit másokért.

– **Vannak olyan történetei, amikor „megtérült” a másnak nyújtott segítség?**

– Nem gondolom, hogy keresni kellene a konkrét áldást. Isten áldása mindenben megmutatkozik, de nem válaszként érkezik egy jó cselekedetre. Téves az a gondolat, hogy ha jól teszek, akkor cserébe kapok valamit. Nem azért segít meg az Úr, mert én segítettem valakin. Ez nem biblikus gondolkodás. Az Úr áldása az életünkben nem válaszként érkezik konkrétan egy jó tetre, vagy önkéntes szolgálatra, ezért nem is keresem az összefüggést az önkéntesség és valamilyen későbbi jó között.

– **Nem ilyen jellegű nyereségre gondoltam, hanem arra, hogy közösség, barátság alakulhat ki, tapasztalatot szerezhethünk, megtanulhatunk valamit, amit később felhasználhatunk...**

– Igen, ilyen hozadékaik vannak. Elsősorban az erősödik, aki szolgál: megerősödik benne az érzés, hogy fontos, hogy szükség van rá. Kapcsolatokban is gazdagodhatunk, barátságok születhetnek, több embert ismerhetünk meg, közelebb kerülhetünk egymáshoz.

– **Aki most szeretne önkéntes munkát vállalni, kihez fordulhat?**

– A saját lelkipásztorához bárki bekopogtathat. Minden lelkipásztor örül annak, ha valaki tenni akar valamit. Mindig van munka, mindig szükség van segítő kezekre. Az már az illető fizikumától és képességeitől függ, hogy mit tud vállalni. Lehet segíteni a templom vagy a templom körüli takarításban, a gyerekmunkában, az ifjúsági munkában. Például valaki autóval elviheti a fiatalokat egy ifjúsági találkozóra, ha ők még nem vezetnek. Az asszonyok süteménnyel örvendeztethetik meg a gyerekeket vallásórán. A betegek látogatása is szolgálat. Nemcsak a lelkipásztor vagy a presbiterek látogathatnak betegeket egy gyülekezetben, hanem bárki, aki egy fél órát szán arra, hogy megkérdezze, hogy van a beteg, szüksége van-e arra, hogy bevásárlásban vagy másban segítsenek neki. Idősek esetében is érvényes lehet ez a segítség. Fiatalok és idősek egyaránt találhatnak maguknak feladatot.

– **Érdemes lenne nyilvántartást vezetni az önkéntesekről?**

– Egyházon belül erre nincs igazán szükség. Ha kell önkéntes, a lelkipásztor jelzi, hirdeti. Folyamatos kapcsolatban vagyunk a presbiterekkel, a nőszövetségi tagokkal, a gyerekekkel, fiatalokkal. Hetente találkozzunk, és mindent meg lehet be-

szélni. Kisebb gyülekezetekben nem látom szükségét a rendszerezésnek.

– **Jók a tapasztalatai? Mindig akad elég segítő?**

– Igen. Úgy tapasztalom, hogy az Úr mindig gondoskodik arról, hogy legyenek nyitott szívű emberek. Sokszor aggódtam, hogy vajon hányan jönnek majd, de legtöbbször több segítő érkezik, mint amennyire számítok. Az Úr csodásan működik: mindig érkezik segítség, sőt, gyakran több is, mint váránk.

– **Gondolom, ennek feltétele, hogy olyan tevékenységeket találjanak ki, amelyek valóban az Úrnak fontosak, és nem öncélúak.**

– Így van. Mindenkit bátorítunk, hogy próbálja ki a szolgálatot. Ha valaki egyszer segít, az rendszerint megváltoztat benne valamit, és később is szívesen vállal feladatot.

– **Bárki kaphat lehetőséget? Nem fordul elő, hogy valaki kiszorul?**

– Sok alkalom van, egymást követik a lehetőségek. Nem évente egyszer lehet szolgálni, hanem folyamatosan. Ha valaki lemarad egy alkalomról, máris jön a következő. Nincs idő azon gondolkodni, hogy kimaradt-e valamiből, máris ott a következő lehetőség, úgyhogy lehet már arra készülni.

• KORONDI KINGA